

[Alfred Jensen.]

ingen sinde været under 8 pct. Det betyder, at gennemsnitsledigheden har været på omkring 60 000 mand. Sidste år var den på ikke mindre end 64 000, og det vil altså sige, at samfundet år efter år har måttet give afkald på en indsats af 60 000 par arbejdsnæver, hvilket svarer til en værdi på mellem 1 og 2 milliarder kr. Regnskabet for den arbejdsløse selv viser, at indtægten kun udgør halvdelen af den almindelige arbejdsfortjeneste.

Det er imidlertid ikke alene de arbejdsløse, der rammes økonomisk af ledigheden, det gør også andre arbejdere. Dansk Arbejdsmands Forbunds arbejdsløsheds-kasse har således i sidste kongresperiode af en udbetalt understøttelse på 514 mill. kr. hentet 183 mill. kr. hos medlemmerne, og det offentliges tilskud var på 354 mill. kr. Det overskydende beløb bruges til administration af arbejdsløshedslovgivningen. Der er i bedrestillede kredse en tilbøjelighed til at sammenligne disse to tal og konstatere, at staten betaler mere end arbejderne, men denne problemstilling er urimelig. Det kan ikke være rigtigt, at arbejderne skal være fordømt til at bære hovedparten af arbejdsløshedens byrder, og det gør de. Det er urimeligt, at de skal bære så store omkostninger ved den samfundssvøbe, som arbejdsløsheden er. Det må være samfundet, der skal bære byrderne fuldt ud her, og de arbejdere, som man ikke kan anvise arbejde, bør have erstatning for indtægtsmangelen. Sådan føler og tænker arbejderne, og det er derfor ikke underligt, at regeringen ser med bekymring på arbejdsløsheden.

Jeg vil ikke med fremdragelsen af disse for vort land så beskæmmende forhold have sagt, at kommunisterne er modstandere af den tekniske udvikling; det er vi ikke. Vi er lige så lidt som arbejderne i almindelighed modstandere af den tekniske udvikling, atomkraftens udnyttelse og automatiseringen. Vi er tilhængere af den og ønsker den fremmet, men den må foregå under andre og mere betryggende forhold end dem, hvorunder udviklingen hidtil er forløbet.

Der må ikke ved indførelsen af tekniske forbedringer ske nogen forøgelse af arbejderne fysiske og nervemæssige slid. De

arbejdere, der bliver overflødige på grund af bedre teknik, må sikres beskæftigelse, og arbejderne må have andel i de forøgede produktionsresultater. Under disse betingelser ville der ikke blandt arbejderne være nogen betænkelighed ved indførelsen af nye maskiner eller arbejdsformer. Men arbejderne har ikke og kan ikke have nogen tillid til, at samfundet vil sikre sådanne betingelser — og hvor skulle de også have denne tillid fra? Arbejdsløsheden har det ikke kunnet eller villet afskaffe. Tværtimod har samfundet ret ofte væltet byrderne ved samfundets vanskeligheder over på arbejderne ved at skære købekraften ned og øge arbejdsløsheden. Den seneste indsats for ungdommen har været afskaffelsen af fagene overenskomstmæssige bestemmelser om adgang til fagene. Men den anden side af sagen, og det er den vigtigste, om der var de fornødne lærerpladser og beskæftigelse efter endt uddannelse, har folketingets flertal ikke bekymret sig om, og hvor arbejderne har søgt at øge beskæftigelsesmulighederne gennem arbejdstidsforkortelse, er der afvisning med statsindgreb og forslag om indgreb i arbejderne aktionsret samt om ændringer i fagbevægelsens struktur.

Det er på denne baggrund, at Arbejdsmandsforbundets formand, Chr. Larsen, slår fast, at det er landets politik, det er galt med, og at det ikke så meget er fagbevægelsen som samfundets struktur, der trænger til ændring. Chr. Larsen har talt på arbejdsmændenes vegne, men hans udtalelser dækker langt flere synspunkter og interesser; de svarer til arbejderne og tjenestemændenes følelser og tanker i almindelighed. Det vil sige, at han giver udtryk for det store flertals tanker og interesser. Arbejdere, tjenestemænd og funktionærer udgør nemlig, selv om der ses bort fra direktører og andre højt placerede funktionærer, to tredjedele af den voksne befolkning. Efter tallene fra 1950 står af den voksne del af befolkningen 560 000 selvstændige overfor 1 350 000 arbejdere, funktionærer og tjenestemænd. Af de 360 000, der lever af formue og rente, herunder folkeforsikringsrente, hører selvsagt det store flertal til den store lønmodtagergruppe. Det betyder, at de selvstændiges forholdsvise del af befolkningen bliver endnu mindre. Hertil kommer, at gruppen